

Edebiyat Defteri

ŞenolD -Şiirleri-

Oluşturulma Tarihi:
11 Temmuz 2025 Cuma

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

RAHMETLE GELEN KAHIRLA GİDEN

“Rahmetle Gelen, Kahırla Giden”

Bir avuç topraktık, isimsiz, sessiz,
Sen üfledin canı, olduk dirilmiş.
Her hücrede sen varsın, her nefeste nur,
Seni bilmeyen kalp, kalmamış onur.

Göğü direksiz tuttun, yıldızı saydın,
Ayı geceye dost, güneşi gündüze yaydın.
Yeryüzünü döşedin, halı misali,
Nice nimet verdin, yok yoktu hali.

Ağaçta meyveyi, dertte devayı,
Gönülde sevdâyı, kulda duâyı...
Sen bahşettin bize ilmi, irfanı,
Ama kul azıttı, unuttu fermanı.

Her sabah uyanır, gözünü açar,
Rabbini hatırlamaz, gönlü taş bağlar.
Dilinle küfr eder, elinle günah,
Kalbinde ne sevda, ne de bir sabah.

Ey Rahmân, ey Rahîm, ey Kuddüs olan,
Sen affedersin, dönene her zaman.
Ama ya dönmezse, ya inatla durur?
Kalbini mühürlemiş, kulağını vurur...

Sen dileseydin yok eder, silerdin,
Gökten bir kıvılcım gibi indirirdin.
Ama sabrınla bekliyorsun sessiz,
Belki döner diye, belki bir nefes diz.

Ey Allahım, sen ki arşı yaratansın,
Yıldızların kalbinde fısıldayansın.
Senin rahmetinle yeşerir her dal,
Ama sen olmayınca çürür her hal.

Kimi şarapla sarhoş, kimi şöhretle,
Kimi inkâr eder seni bile bile.
Kimi secde ederken, kalbi dünyada,
Kimi küfrü taşır alnında nida.

Dünya geçer, döner devran bir gün,
Mezar sessizdir, ne mevsim ne düğün.
O vakit sorarsın: “Ey kulum, neredeydin?”
Ne hesap gizlenir, ne kelâm seyreklik...

İslah eyle Allah’ım, nâdimi, şaşkını,
Hidayet ver, bulsun hakikat aşkını.
Ama eğer dönmezse, yine de küfr ile,
Kahrınla sil yeryüzünü, adaletinle!

Zira sen hem Rahîm, hem de Kahharsın,
Gönülleri yakan o aşkın yarsın.
Senin adaletin terazide eğilmez,
Zalim çok konuşur, ama mazlum eğilmez.

Ey kalpleri bilen, gözyaşını gören,
Bize sevdanla dokun, yolunu öğretken.
Senin aşkınla yansın gönlümüz daim,
Ve unutma bizi, ne olur, ey Rahîm!

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1619814/rahmetle-gelen-kahirla-giden.html>

KEŞKE ŞAİR OLSAM

KEŞKE ŞAİR OLSAM.

Keşke şair olsam, sözcüklerde dans eden,
Duyguları ahenkle buluşturan bir kalem,
Gökyüzünden ilham alan bir kuş misali,
Yüreğimden çağılayan dizelerle dünyaya seslenebilsem.
Mısralarda aşkın çağılayan seslerini duyurabilsem,
Rüyalara sığdıramadığım sevdaları dile getirsem,
Yasemin kokulu bahçelerde dolaşan bir esintiye dönüşsem,
Gönüllere umut saçan, sıcacık bir güneş parçası olsam.
Dalgaların öpüştüğü sahillerde dolaşan bir sözcük olsam,
Kelimelerimin sırrını, okuyan her kalbe nakışlasam,
Yağmurun melodisini şarkı söyleyen bir damla olabilsem,
Yaşanmamış masalları, sayfalara nakşeden bir hikaye ustası olabilsem.
Gökyüzündeki yıldızların türküsünü yazabilsem,
Geceleri yıldızlara fısıldayan bir hüzün olabilsem,
Sessizlikte yankılanan bir nağme, ruhlara dokunan bir melodi olsam,
Kalbinde sevgi barındıran herkesin dilinde dolaşan bir şair olabilsem.
Fakat unutma ki şiir, yürekten akan bir dil,
Her yazılan satırda, biraz sen, biraz hayat gizli.
Belki de sen, içten gelen dizelerin en saf şairisin,
Bu dünyadaki her kelimeyi söylememden daha önemli,
Hissettiklerimi aktarmam,
ruhlara dokunmam en büyük dileğimdi.
Kalbimin ritmini duyurduğum her an,
Sen zaten bir şiirde ve Şairdesin
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1619816/keske-sair-olsam.html>

BİR SERÇENİN ÖMRÜ

Bir Serçenin Ömrü

Ne kadar sürer bir serçenin ömrü,
Bilir misin, gökyüzünden süzülen gülüşünü?
Bir sabah seherinde kanat çırpıp,
Rüzgâra şarkılar fısıldar.
Ruhunda neler yaşar kim bilir,
Minicik bedeni kaç dünya taşır?
Bir dalda dinlenir, bir damla su içer,
Küçük kalbinde koca evren gizler.
Gözlerinde özlem mi var, yoksa umut mu?
Hangi göç yollarında kaybolur tutku?
Bir dam çatısında bulur huzuru,
Belki de rüyasıdır sonsuz mavilik.
Kimse bilmez bir serçenin sırrını,
Yaşadığı baharı, özlediği kışını.
Bir gün, sessizce bırakır kanatlarını,
Ama ruhu, hep uçar sonsuzluğun kıyısında.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1619818/bir-sercenin-omru.html>

BİR SEVGİN KALSIN

BİR SEVGİN KALSIN.

Al ne olursun
Neyin varsa
Al benden
Bir sevgin kalsın
Onu da alamazsın yüreğimden
Şenol DÖNDER

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1619822/bir-sevgin-kalsin.html>

BİR GÜL YAPRAĞI

Bir gül yaprağı

Bir gül yaprağı, ince bir sır,
Hüzünle dokunur kalbe bir an.
Her damlasında saklı bir bahar,
Küçük bir evren, koca bir zaman.
Bir rüzgar dokunur, usulca eser,
Gül yaprağında saklı bir seher.
Her çizgisi bir öykü fısıldar,
Sessizce konuşur, gönlü sarar.
Kırılganlığında bir güç gizlidir,
Bir damla gözyaşı, ruhu izler.
Her solukta bir anı taşır,
Zamana meydan okur, aşka karışır.
Yaprağın rengi, kaderin izi,
Bir aşk masalıdır her kırmızı.
Yitirilen umutlar, bulunmuş sözler,
Gül yaprağında dirilir özler.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1619824/bir-gul-yapragi.html>

BİR BABAM VAR ADIN KOCAMAN

BİR BABAM VAR ADIN KOCAMAN.

Bir Babam Var Adın Kocaman.
Sevginle dolu bir dünya kurdun yanıbaşımızda.
Her zaman koruyup kollayan, hiç yalnız bırakmayan,
Babam adın kocaman, yüreklerde biricik anlam.
Sana olan sevgim, hiç bitmeyen bir aşk hikayesi,
Kalbimde büyüyen, pırıl pırıl bir yıldız gibi parlayan.
Gözlerimdeki ışık, hayatımın anlamısın.
Sevgi dolu kollarında büyüdüm, güçlendim.
Kötülüklerden uzakta, koruyan bir kalkan gibisin.
Gülüşümdeki mutluluk, seninle doğan güneş gibidir,
Babam, seninle her anım, değerli bir hazine gibidir.
Yol gösteren, öğreten, sabır dolu bir rehbersin,
Sıkıntıda yanımda olup destek olan kahramansın.
Üstesinden gelemeyeceğim hiçbir zorluk yok seninle,
Bana güç veren, cesaret aşıl原因an babamsın.
İyi kalpli, örnek bir insan olarak hayatıma değersin.
Her adımda, her nefeste hep yanımda olan,
Bana sevgi ve şefkatle kucak açan bir meleksin.
Babam, adın her zaman yüreğimde parıldayan,
Seninle olmak, dünyadaki en güzel armağan.
Gönlümde bir ömür boyu sürececek olan sevgilisin.
Bir Babam var, adı kocaman,
Benim için en önemli olan adam,
Sevgin her zaman kalbimde yanan,
Babam, sana olan sevgim hiç bitmeyecek, inan.
Seninle gülüşlerim çoğalır, yüreğim ferahlar,
Hayatımda var olduğun sürece, mutluyum.
Babam, sen en özel, en değerli varlığım,
Hep seninle olmak, büyük bir şansım.
Bir Babam var, adın kocaman,
Benim için eşsiz ve paha biçilmezsin.
Sana olan sevgim sonsuz, anlatılamaz,
Babam, seninle her zaman gurur duyarım, bilesin.
ŞENOL DÖNDER

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1619826/bir-babam-var-adin-kocaman.html>

Ölüm de Kurtulmaktır Bazen

Ölüm de Kurtulmaktır Bazen

Bir sabah uyanmazsın, güneş doğsa da,
Seslenir dünya ama sessizsin artık.
Yorulmuş yüreğin son adımında,
Bir gülüş gibi düşer yüzüne karanlık.

Yaşamak neydi ki, bir borç, bir yara,
Tutunmaksa dikenli bir masal gibi.
Kalbin çırpınırken her gün azala,
Kurtuluş sanırsın son vedayı belki.

Kimi zaman zincirdir anılar insana,
Kimi zaman da yük olur sevda, hasret.
Bir ömür taşırsın sessiz bir feryadı,
Sonsuzluk bazen olur en hakiki niyet.

Ölüm, sadece bir bitiş mi sanırsın?
Bazen de serbest kalmaktır zincirden.
Bir kuş gibi süzölmek yorgun kanatla,
Bırakmaktır dünyayı geride derinden.

Ne acıdır geride kalan için o an,
Ama giden bilir artık huzur yakın.
Çünkü ölüm de kurtulmaktır bazen,
Hayatın içinde en sessiz yangın.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1619844/olum-de-kurtulmaktir-bazen.html>

Ve Hayat

Ve Hayat...

Bir sabah açarsın gözlerini,
Bilmediğin bir hikâyenin tam Ortasında
Ne soran olur
“Hazır mısın?” diye
Ne de bir zaman verilir
“Toparlan” diye.

Anneler öper alnını,
Babalar susar,
Öylece başlarsın
Hiç bilmediğin bir yaraya,
adı “yaşam” olan.

Sonra büyürsün.
Oyuncaklar kırılır,
Arkadaşlar eksilir,
Bir bakarsın
Güldüğün sokaklar bile
tanımaz olmuş seni.

Seversin birini,
Kalbinin en kırık yeriyle,
Ama hayat bu,
Bir gülüşe cümle kurarsın,
Bir susuşa dağlar yıkılır.
Ve öğrendiğin ilk şey şu olur:
Hiçbir şey yerinde durmaz.

Gün gelir, aynada tanıyamazsın kendini,
Çizgilerin artar,
Sözlerin azalır,
Kalabalıkların içinde
Git gide yalnızlaşır bir yanın.

Ve bir gece,
Pencereden dışarı bakarken anlarsın:
Ne kadar yaşarsan yaşa
Ölüm hep bir adım ötede bekler.
Usulca, sessizce.
ve bazen,
Yaşamak da ölmek kadar yorar insanı.

İşte bu.
Hayat böyle bir şey.
Doğarsın, büyürsün,
Seversin, kırılırsın,
Gülersin, ağlarsın,
Ve bir gün
Hiç dönmemek üzere
Çekip gidersin.

Geriye ne mi kalır?
Belki bir fotoğraf,
Belki bir şiir,
Belki de sadece bir isim,
Unutulmakla hatırlanmak arasında
Sessizce salınan... Şenol Dönder

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1620103/ve-hayat.html>

Kalbin sessiz ığlığı

Gözyaşları
—bir kalbin sessiz ığlığı—

Gecenin en koyu yerinde,
Sessizce süzöldü yanaklarımdan,
Ne bir çığlık, ne bir kelime vardı,
Sadece bir damla... ama içinde dünya kadar ağırlık.

Bir veda saklıydı o yaşta,
Bir “keşke”nin boğuk yankısı,
Dokunamadığım ellerin
Sıcak hayalini getirdi gözlerimin ucuna.

Gözyaşları...
Bazen anlatamadığım her şeyin tercümanı oldular,
Gölüşlerin arkasında gizlenen fırtınaları
Yalnızca onlar gördü, yalnızca onlar anladı.

Bir anı düştü aklıma dün gece,
Kırık bir saat gibi durmuş zaman,
Seninle konuşmadığım her saniye
Gözlerimde birer damla oldu, akıp gitti usulca.

Ve işte böyle;
Kimi zaman susmak bile ığlıktır,
Ama yalnızca gözyaşı anlar susan bir yüreği.
Çünkü en çok onlar bilir... sevmenin sessizliğini.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1620248/kalbin-sessiz-cigligi.html>

Anne, Sen Gittin Ya... Ben de Bittim.

"Anne, Sen Gittin Ya... Ben de Bittim"

Daha gözümü açmadan seni sevdim ben,
Tenin kokusuymdu ilk bildiğim cennet.
Sıcak vardı üstümde battaniye gibi,
Kalbin vardı kulağımda ninni gibi...

Kucağında büyüdüm ben, düşe kalka,
Ateşim çıktığında panikleyen sendin,
"Bir şeyin var mı kuzum?" diyen gözlerin,
Benim dünyamın merkezindeydi hep.

İlk adımında sen vardın alkışlayan,
İlk kelimemde gözleri dolan...
Okul yolu uzun gelirdi bana,
Senin elin değmeyince defterime dua yetmezdi.

Bazen kızdım sana, anlamsızca...
Sen hep susup içinden ağladın, biliyorum.
Ama sen hiç gitmedin kalbimden anne.

Şimdi sen yoksun ya, dünya eksik.
Kahvaltı sofrası bile soğuk artık,
Kokusuz bir evde uyanmak ne demekmiş,
Sen gidince öğrendim...

Her gece yorganıma değil,
Dualarına sarınıyorum artık.
Ne zaman daralsam içimden bir ses,
"Anne" diyor... sadece "anne"...

Sen gittin ya... ben bittim, anne.
Boğazıma düğümlenen her cümlede varsın,
Gülmek bile suç gibi geliyor bazen,
Sen gülmeden ben nasıl gülerim ki?

"Annem öldü mü?" dedim bir sabah,
Sonra aynaya baktım... ben de ölmüşüm biraz.
Keşke ben gitseydim de sen kalsaydın,
Çünkü ben senin yokluğunda hep yarımım,
Tam olamıyorum anne...
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1620406/anne-sen-gittin-ya-ben-de-bittim.html>

Kalp mi Kaldı İnsanda?

Kalp mi Kaldı İnsanda?

Bir zamanlar sevda vardı,
Göz göze gelince yanardı yürek,
Bir çift sözle başlardı masallar,
Şimdi ne sevda var, ne emek...

Bir tebessüm yeterdi umut olmaya,
Şimdi gülüşler hesaplı, bakışlar suni,
Bir el uzanırdı karanlığa ışık diye,
Şimdi eller titrek, yürek buz gibi...

Kalp mi kaldı insanda?
Her şey çıkar, her şey hesap,
Sevgi de tartılır terazide artık,
İçtenlik yok, merhamet azap...

Kırlangıçlar dönerdi baharla birlikte,
Şimdi mevsimler bile küsmüş zamana,
Bir çocuk ağlasa duymaz kimse,
Çünkü kulaklar tıkalı, yürek savrulmuş rüzgâra...

Kalp mi kaldı insanda?
Taş kesilmiş tenin altında saklı,
Ne ağlamak çare ne affetmek güç,
İnsan, insana en uzak artık...
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1620523/kalp-mi-kaldi-insanda.html>

AŞK NEDİR?

Aşk nedir usta?

Sabahın köründe pencerede beklemektir,
Güneş doğmadan önce içini ısıtan bir yüz hayal etmektir.
Henüz uyanmamış şehirde
Bir tek onun varlığını duymaktır kalbinin içinde.

Aşk...

İki dudağın arasına sığmaz da,
Bir kelimeye mecbur eder seni: “Gitme.”
Gitmek kolay mı sanırsın?
Kalmak, işte esas yürek ister.

Aşk, bazen bir durakta bekler seni,
Otobüs değil, göz göze geliş meselesidir o.
Bir şiirin mısrasında saklı kalır bazen,
Bazen bir ekmek arası gülümsemedir,
Açlığı da unutturur, uykuyu da...

Aşk nedir bilirsin,
Bir sabah onun sevdiği şarkıyı mırıldanırken,
Anlarsın ki dünya dönüyorsa onun içindir.
Yoksa ne gerek var bunca dönmeye?

Aşk...

Sana benzemek istemektir biraz,
Ama kendinden de vazgeçmeden.
Ne emekliye ayrılır, ne zamana yenilir.
Kalpte izi olur, gözde yeri...

Aşk dediğin öyle büyük laflarla olmaz,
Bir “Gel” yeter bazen...
Ve bir “Kal” ...
Gidecek yerin de olmaz zaten,
Kök saldıgın yerdir o.

Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1620784/ask-nedir.html>

Belki bir gün.

Belki bir gün,
Dizlerimden düşen dualarla çıkacağım yola,
İçimde kırık bir saat gibi durmuş zaman,
Ne ileri sarar hayat,
Ne geri döner çocukluk...

Belki bir gün,
Sesimi duyar o eski sokağın taşları,
Bir ben varmışım der gibi yankılanır
Terk ettiğim tüm sessizlikler.

Annemin elleri kadar yumuşak bir veda
Gideceğim bu dünyadan,
Ve kimse fark etmeyecek
Bir insan daha eksildi sokak lambalarının altında.

Belki bir gün,
Beni anlayan biri çıkar karşıma,
“Geç kaldın be oğlum” der gözleriyle,
Ve ben ağlamamayı öğrenirim...
Yutkunmakla geçer ömür.

Kaldırımlar bilir en iyi beni,
Ayaklarımın neden ağırlaştığını,
Bir cümleye sığmayan ömrüm,
Bir mezar taşına sığacak işte —
Adım, soyadım ve iki tarih arası...

Belki bir gün,
Ölüm bile özler beni,
Ve hayat affeder...
Sırf iyi niyetimden.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1620858/belki-bir-gun.html>

19 Mayıs Işığı

19 Mayıs'ın Işığı

Bir umut doğdu Samsun kıyısında,
Karanlık çökerken vatan toprağına.
Bir millet uyandı Gazi'nin izinde,
19 Mayıs'tı, düştük yollara.

Yorgun bir halktı ama başı dimdik,
İnançla tutundu yarınlara.
Gençliğe bıraktı bu kutsal emaneti,
"Ey Türk genci, senindir bu dava!"

Sadece bir tarih değil bu gün,
Bir milletin diriliş destanı.
Küle dönen yerden doğdu güneş,
Adı Mustafa Kemal, parlayan sabahı.

Koş gençlik, durma, yılma,
Bayrak seninle dalgalansın havada.
Cumhuriyetin temeli o ilk adımda,
Sonsuza dek yaşasın 19 Mayıs'ta!
şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1623193/19-mayis-isigi.html>

Çok Yorgunum

Çok Yorgunum

Çok yorgunum bu gece,
Bir dağın göğsüne yaslanmak isterim.
Rüzgârın anlattığı eski masalları
Sessizce dinlemek,
Ve uyuyakalmak isterim.

Gözlerimde ağır bir perde var,
Ne umut geçiyor içinden,
Ne de hayal...
Zaman bile yorulmuş sanki,
Sürünerek geçiyor her saat.

Kalbim...
Çok konuşmuş bir yolcunun sustuğu an gibi,
Sessiz ama dolu.
Yükü neyse hayatın,
Hep ben taşımışım gibi.

Kaldırımlar tanır artık ayak izimi,
Her adımda biraz daha eksildim.
Yüzümde gülümseme değil,
Direnmenin çizgileri var.
Ve ellerim...
Tutunmaktan nasır tutmuş umutlara.

Bir yudum huzur arıyorum,
Bir solukluk kaçış belki.
Ama kaçmak değil niyetim,
Sadece durmak,
Sadece susmak,
Ve sadece...
Yorgunluğumu sevmek biraz.

Çok yorgunum bu gece.
Bir dua gibi savruluyorum boşluğa.
Ve belki de sadece,
Kendimi unutarak
Bir anlığına dinlenmek istiyorum
Hayattan...
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1624408/cok-yorgunum.html>

Görme Bu Halimi

Görme bu halimi, görme ne olursun,
Dağılmış saçlarım, solmuş yüzümle.
Yüreğimde yankı, ismini anan,
Kaldım sensizliğin karanlık izinde.

Bir zamanlar gülüşünle uyanan sabah,
Şimdi gecelere ağlayan gözüm.
İçimde yıkılmış bir şehir var artık,
Harabeye dönmüş en güzel özüm.

Görme bu halimi, dilimde sitem,
Kime anlatsam, senin adın düşer.
Bir umutla bekledim dönersin diye,
Her gün bir mevsim, her gece kış eder.

Gönlümde sen, gözümde yaş oldun,
Nefesim yarım, gecem aşikâr.
Yalnızlıkla sarmaş dolaş bu hâlim,
Bir ömrü tüketir, yüreğime dar.

Görme bu halimi, yakışmaz sana,
Ağladığımı bilme, ezilirim ben.
Suskun bir aşkın küllerinde kaldım,
Sevdiğim, dönme...
Kendimden silinirim ben.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1625207/gorme-bu-halimi.html>

İyiler Çabuk Gidiyor

Bir gülüş kalır dudakta yarım,
Bir selamın sıcaklığı sanki dün gibi...
İyiler çabuk gidiyor,
Geride kalanlar, sessiz bir sızı gibi.

Gözleriyle konuşanlar,
Bir bakışıyla teselli verenler,
Bir omuza dünya yıkan o güzel insanlar
Hızla çekiliyor bu karanlık sahneden.

Onlar ki yüreğine gökleri sığdırır,
Bir kuşun kanadını bile incitmeden yaşar.
İyiler çabuk gidiyor,
Çünkü dünya onlara dar.

Bir sabah uyanırsın, yok artık sesi,
Boş kalmış sandalyesi, suskun evi...
Duvarda bir fotoğraf, solgun bir tebessüm
Bir de eksik tamamlanmayan duaları.

Ne çok sevilirlerdi, bilir misin?
Ama söyleyemezdik zamanında...
Çünkü iyilerin kıymeti
Ancak yokluklarında anlaşılan bir sırda.

Şimdi kim sarar yarayı,
Kim bilir bir bakışla içimizdeki fırtınayı?
İyiler çabuk gidiyor dostum,
Ve biz hep bir şiirin sonunda kalıyoruz ağlayarak.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1626204/iyiler-cabuk-gidiyor.html>

Bu Akşam Gözlerim Islandı (Taş Plaklı Hüzün)

Bir sabah annemin, gözleri dolu,
“Babanı hastaneye yatıralım” dedi usulca.
Yüreğim bir kuş gibi titredi o an,
Sanki bir el, içimdeki baharı aldı o anda.

Gözlerinde bin kelime saklıydı,
Ama hiçbir ağzından dökülmedi.
Sustum, bekledim, bir şey demedim,
O günden sonra dualar hep yarım kaldı.

Sonra bir akşam...
Evin duvarları daha sessiz, daha suskun,
Annem otur dedi, titreyen sesiyle:
“Baban... artık yok...” dediğinde
Zaman durdu, kalbim durdu...
Ve gözyaşlarım kıyamet gibi koptu.

Ama en çok, bir başka akşam içime oturdum:
Babamın taş plağı vardı —
Başında kendi sesiyle:
“Ben Mersinli Mahmut Dönder...”

Çocuktum... anlamazdım o gururlu tonu.
“Sana neden Mersinli diyorsun baba?” demiştim,
Kırıldı bakışı... sonra da plak...
Elinde tuttu, usulca kırdı...
Kırılan plak değil,
Kırılan bendim, farkında değildim.

O gün... kendime küstüm,
Şimdi içimde sonsuz bir pişmanlık,
Keşke susaydım,
Keşke o sesi bir daha duymaya kıyamaydım.

Plakta “Kırmızı Gülün Alı Var”ı okumuştum,
Kendi sesiyle, içli içli...
Şimdi o sesi arıyorum rüzgârda,
Kırmızı güllerde, eski şarkılarda.

Ey baba, affet beni o çocuk saf yüreğimle,
O plak senin hatıralarındı, ben göremedim.
Sen sustun, ben büyüdüm,
Sen gittin, ben eksildim...
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1626336/bu-aksam-gozlerim-islandi-tas-plakli-huzun.html>

Aynalar

Ayna dedin mi...
Camın biraz ukalasdır aslında.
Durur orda süs gibi,
Ama senin içini dışına serer,
Hiç utanmaz,
Hiç saklamaz...

Sabah kalkarsın,
Yüzün çarşaf gibi...
O sana gülmez.
Ona ne sabah, ne kahve, ne moral...
O neyse o!

Ne makyajı yer,
Ne traşı över,
Ne de boyalı sözleri sever.
O saf gerçeğin ta kendisi:
Senin aynadaki kabak tadın...

Ama...
Bir garip tarafı da var bu meretin.
Bazen öyle bakarsın ki içine,
Bir eski sevda düşer aklına,
Ya da çocukken çaldığın bir elma gelir gözünün önüne.
Yani sadece yüzünü göstermez sana,
Geçmişinle hesap keser!

Ayna bazen dost olur,
Bazen düşman.
Bazen “helal be bana!” dersin,
Bazen de kaçacak delik ararsın...

Çünkü o bilir senin
Kiminle mutlu, kime mecbur olduğunu.
Kimi sevip
Kime katlandığını...
Kendine ne kadar yalan söylediğini bile
Öyle güzel yansıtır ki
Susar kalırsın...

Bak be dostum,
Ayna dediğin şey,
Camdan değil aslında,
Bir tür vicdan aletidir.
Ne kıvırır, ne eğip büker...
Ne rol yapar, ne de alkışlar.
Sadece seni senin suratına çarpar,
Kırılmadan,
Ama sarsarak.

Velhasıl,
Dürüstlükten sıkılanlara göre değildir aynalar.
Ama hayatla barışmaya niyetin varsa
Her sabah selam dur ona!
Çünkü o, senden kaçmayacak
Tek gerçektir bu hayatta!
Şenol Dönder

Eskilerde kaldım eskilerde.

Bir resmin kaldı yastığımda,
Bir de kırık dökük hatıralar.
Zaman sanki durdu orada,
Gönlüm hâlâ o eski bahar.

Sokak lambasında titreyen gölge,
O gölge ki seninle yürürdü.
Adını fısıldar şimdi her köşe,
Ve her köşe sessizce üzülürdü.

Eskilerde kaldım, eskilerde,
Bir gülüşün ömrüm kadar değer.
Şimdi her gün bambaşka kederde,
Kalbim seninle hâlâ bir yer.

Mektuplar sararmış çekmecemde,
Kokun sinmiş her kelimeye.
Yaz yağmurları gibi içimde,
Her damla seni getirir yine.

Ne vakit dalıp gitsem uzaklara,
Gözlerim aynı yerde takılır.
Sen geçersin solgun anılardan,
İçim usulca birden yanılır.

Ben oradayım hâlâ, biliyor musun?
İlk “merhaba”da, son vedada.
Zaman aktı, dünya döndü,
Ama ben...
[Eskilerde kaldım eskilerde...
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1626967/eskilerde-kaldim-eskilerde.html>

Bugün Kendimi İyi Hissetmiyorum

Bugün Kendimi İyi Hissetmiyorum
Bugün...

Zamanın rengi soluk,
Gökyüzü gri değil, sadece ilgisiz.
Kuşlar ötüyor ama bana değil,
Sanki ben yokmuşum gibi...

Kahvemin tadı yok,
Kelimeler kafamda geziniyor ama
Cümle kurmaya mecalsiz.
Kalbim çırpınıyor, duyulmak ister gibi
Ama kulaklarım yorgun,
Kendimi bile duyamıyorum.

Bir sessizlik var içimde,
Sesli bir ağrının yankısı gibi.
Yüzüme gülümsemeler takmak istemiyorum,
Yorulduğum rol yapmaktan
"İyiyim" demekten...
Aslında değilim.

Bugün kendimi iyi hissetmiyorum.
Sebebi mi?
Belki dün biriken yükler,
Belki geleceğin belirsizliği...
Belki de sadece
İnsan olmanın kırılganlığı.

Ama geçer diyorum.
Çünkü her gece bir sabaha varır,
Her hüznün bir gün dinlenir.
Bugün iyi değilim, evet...
Ama bu da benim bir parçam,
Ve o da sevgiye layık.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1630110/bugun-kendimi-iyi-hissetmiyorum.html>

Gönül Ne İster?

Gönül ne ister, bilir misin?
Ne altın, ne taç, ne yaldızlı bir isim...
Bir avuç huzur ister,
Bir annenin sesi gibi yumuşak,
Bir dostun gülüşü gibi içten.

Gönül oksijen ister,
Temiz bir sabah gibi,
Toprak kokan bir yağmur gibi,
Kendini unutmadan, dünyaya ait hissederek.

Gönül sevgi ister,
Koşulsuz, beklentisiz...
Bir çocuğun kucağına atlayışı gibi,
Bir yaşlının gözyaşına uzanan el gibi.

Bir sıcak ekmek ister,
İki kişilik bir sofraya,
Paylaşılan sessizlik,
Yalansız gözlerde yansıyan gerçek.

Gönül yorulmaz aramaktan,
Bir bakış, bir söz, bir kucak...
Ama en çok da
Anlaşılmak ister sessizce,
Sevilmek ister sakince...

Gönül ne ister bilir misin?
Bir yürek daha...
Kendi gibi atan,
Kendi gibi susan.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1630517/gonul-ne-ister.html>

Unutulduğun Zaman Ölürsün.

Bir gün gelir, adın susar dudaklarda,
Ne bir mektupta geçer,
Ne bir rüyada...
Ne bir sokak tanır artık seni,
Ne de bir eski fotoğraf arar gözlerini.

Zaman, senden habersiz akar.
Bir çay demlenir sensiz,
Bir pencere açılır, sen yoksun.
Bir şarkı çalar, hatırlanmazsın.
İşte o an...
Yavaşça başlar ölüm dediğin.

Unutulmak, bir mezar taşı kadar sessiz,
Bir boş sandalye kadar sitemli...
Ne ağıt, ne çığlık,
Sadece yok oluşun kendi sesi.

Çünkü insan, hatırlandığı kadar yaşar,
Bir kalpte yankılanmazsa adı,
Bir dua ile anılmazsa ruhu,
Eksilir günden, eksilir hayattan...
Ve sonra...
Kimse fark etmez gidişini bile.

Bir çiçeğin soluşu gibi değildir bu,
Daha sessiz, daha kimsesizdir.
Bir hatıradan silinmek,
Bir defterin boş sayfası olmak gibidir.

O yüzden,
Ya bir kalpte iz bırak...
Ya da bir duada yerin olsun.
Çünkü unutulduğun zaman ölürsün,
Ve bu, en sessiz ölümdür insana.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1630519/unutuldugun-zaman-olursun.html>

Ey Yolcu... Yolculuk Nereye?

Ey yolcu...
Yolun nereye böyle?
Kime bu telaş,
Kime bu uzaklık?
Gidiyorsun...
Ama unuttuğun bir şey var gibi...
Sanki biri sana "Dur!" dememiş,
Demeye kıyamamış gibi...

Yüzünde bir yorgunluk,
İçinde bir suskunluk var.
Gözlerin dolu ama ağlamıyor,
Kalbin yaralı ama susuyor.
Ey yolcu...
Kaç gecedir konuşmuyorsun kendinle?

Yollar uzar...
Uzadıkça insan küçülür bazen.
Kendine bile sığamaz olur.
Bir sokakta,
Bir durakta,
Bir cam kenarında eksilir yavaş yavaş...

Ey yolcu...
Dert sende değil belki,
Ama seninle yürüyen bir dert var belli.
Her adımda biraz daha ağır,
Her durakta biraz daha derin.

Kimi sevmiş,
Kimi unutmuşsun?
Kim susmuş yüzüne?
Kim gitmiş,
Sen gitmeden senden?

Ey yolcu...
Kendine bile söyleyemediğin bir şeyler var.
İşte o şey,
İçini içinden alıyor.

Ama bak,
Bu yol bir yere çıkar.
Yeter ki kaçma kendinden.
Yeter ki yolun sonunda bir dua,
Bir gülüş,
Bir "hoş geldin" olsun...

Ey yolcu...
Bazen durmak da yolculuktur.
Bazen susmak,
Bazen sadece bir çay koyup
Beklemek geç kalmış bir umudu...
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1630727/ey-yolcu-yolculuk-nereye.html>

Elimden Kayan Zaman

Parmaklarımın arasından süzülen bir nehir gibi,
Zaman, durmaz; susar ama geçer usulca.
Her saniye bir hıçkırık gibi boğazımda,
Sustuğum her an, bir ömürlük sessizliğe uzanır.
Avucumda tutmak istedim sabahı,
Serin çiy damlalarını, yokuşlarda titreyen güneşi.
Ama bir bakışta daldı geçmiş,
Gözlerimden içeri doldu eski baharlar.
Bir çocuğun gülüşü gibi kaygan,
Bir annenin duası gibi sessiz bu zaman.
Tutundum duvarlara, takvim yapraklarına,
Ama her çentik biraz daha uzak kıldı beni kendime.
Kimse bilmez, nasıl usulca eksildiğimizi,
Aynalarda gülümseyen çocukların nereye gittiğini.
Saniyeler, omzumda eski bir yorgunluk gibi,
Dün dünden kalma değil artık — hiç olmamış gibi.
Zaman, elimden kayan bir sır gibi,
Her düşüşte bir iz, her susuşta bir yara.
Kendimi ararken bulurum onu,
Kaybettikçe çoğalan, sustukça konuşan...
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1630729/elimden-kayan-zaman.html>

Ağlamak Güzeldir,

Ağlamak güzeldir...
Bir yağmur gibi dökülür içinden,
Ruhun yıkanır sessizce.
Biriken dert,
Konuşamayan kelimeler,
Hepsi dökülür gözlerinden.

Ağlamak,
Bir yalnızlığa eşlik eder bazen,
Bazen de içindeki çocuğu sarar.
Kimse bilmez,
Ama ağlarken insan,
Kendi kalbini bulur aslında.

Ağlamak güzeldir...
Bir annenin yokluğunda,
Bir dostun unutulmuş gülüşünde,
Bir vedanın sessizliğinde...
İçin el verir gözyaşına,
Ve akıp gider bilmeden.

Ama...
Bir de yürek acısı olmasa.
İşte orada durur zaman,
Bir söz kesilir boğazda,
Bir nefes yarım kalır.

Çünkü acı başka...
Bir fotoğrafa bakarken yakan,
Bir sesi duymadan özleten...
Kendini kaybettiren bir sessizliktir o.
Ağlamak iyidir, evet...
Ama acıyla ağlamak,
Biraz ölmek gibidir içten içe.

Bir omuz olsa,
Bir anlayan olsa...
Bir "Ben buradayım" diyen,
Belki o zaman
Sadece yağmur gibi yağırdı gözyaşı,
Ve acı değil, umut taşırdı ardından.

Ama bil ki dostum,
Ağlamak güzeldir her şeye rağmen,
Çünkü hâlâ hissediyorsan...
Hâlâ insansın demektir.
Yeter ki o gözyaşına
Bir dua düşün sonunda.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1630947/aglamak-guzeldir.html>

Uyku Candır

Gözlerim ağır, dünya sessiz,
Bir başka âleme açılır gibiyiz.
Yastıkla sarmaş dolaş bir hâl,
Uyku dediğin cennetten bir dal.

Gündüz yorulmuş kalbim dinlenir,
Rüyalarla sarhoş olur derin bir deniz.
Sabahın ışığı düşmeden yüzüme,
Biraz daha kal, ne olur, diyeceğim gizlice.

Kimi hayal kurar yıldızlar altında,
Kimi düşer uçurumda tatlı bir anda.
Uyku, bir kaçış değil sadece,
Kendine dönüşün en huzurlu perde.

Çayını iç, işini bitir,
Ama unutma: Uyku kutsal bir fikir.
Zihin silinir, beden tazelenir,
İnsanın özü, uykuda gizlenir.

Ey gece, ört üzerimi serin bir şiirle,
Uyku candır, dokunma düşlerime.
Bir başka dünyada buluşuruz belki,
Orada alarm yok, ne güzel değil mi?
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1631169/uyku-candir.html>

Kendimle Hesabım Var

Ben kimseye k s değilim...
Ne gidenlere,
Ne kalmak bilmeyenlere...
Kimseye suç bulmadım
Bu yorgun kalbimde.

Ben kendi ellerimle yıktım kendimi,
Kendi içimde kurdum o dar ağacını...
Herkesi affettim,
Bir tek kendimi af edemedim.

Zamanı su lamadım,
İnsanları da...
Belki fazlaydı umudum,
Belki eksikti aklım,
Ama ben razıyım...
Kendi savaşımların tek askeri olmaya.

Aynaya bakınca şimdi,
Ne kırılganlık var gözümde,
Ne de bir beddua...
Sadece yorgun bir "ben" var orada...
Yıllarca kendini ertelemiş bir "ben"...

Ben herkesin derdini taşıırken
Kendimi hep unuttum.
Birinin gülüşüne dua ederken
Kendi gözyaşımı görmezden geldim.

Ve şimdi,
Ne sitemim var ne  fkem.
Sadece içimde bir sessizlik büyüyor.
O sessizlikte
Kendimle konuşuyorum usulca...

Diyorum ki:
"Sen iyi niyetle kaybettin,
Olsun...
Yine de güzel bir kalbin vardı.
Bunu da kimse alamaz senden..."
 enol D nder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1631389/kendimle-hesabim-var.html>

Kötüler Niye Yaşar ki?

Kötüler niye yaşar ki be abim?
Can yakanın canı yanmaz mı hiç?
Küfür gibi bir hayat kurarlar
Ve biz dualarla yama yaparız gecelere...

Anladım...
Bir kötülük saklarsan yastığın altına,
Sabahları biraz daha tok uyanırsın demek!
Ama biz...
Biz başımızı koyacak yastığı
vicdanla yorgan yapmışız da,
üstümüze örtmüşüz meğer!

Kötüler niye yaşar ki be güzel kardeşim?
Her "iyi misin?" sorusu
biraz daha batıyor içimize.
Ve biz gülümsüyoruz,
çünkü gözyaşıyla anlatılamayan şeyler var.

Kötüler yaşıyor çünkü
çivisi çıkmış dünyanın çerçevesini tutuyorlar.
Biz tamir etmeye uğraştıkça,
onlar tekmeler atıyor çocukluğumuza.

Kötüler niye yaşar ki be anne?
Ben neden hâlâ içime konuşuyorum?
Kimsenin duymadığı yerlerde
kendime sitem yazıp
kendimi affedemiyorum?

Onlar yaşar...
Yarayı açan değil,
hep yaranın sahibi ölür çünkü.

Ama bil ki...
Bir gün
bir çocuğun gözyaşında boğulacaklar.
Ve biz
bir çift tertemiz elin dokunuşuyla
yeniden doğacağız.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1631410/kotuler-niye-yasar-ki.html>

Beyaz Takım Elbise

Bir dükkân vitrininde durmuştu beyaz,
Gelinlik sanan oldu ilk bakışta,
Oysa o bir takım elbiseydi,
İçinde gururla yürünecek günlere dair...

Ceketin omzunda dik duruş,
Pantolonun ütüsünde özlem vardı,
Kravat; bir ömrün düğümlemiş haliydi,
Ama kimse fark etmedi aslında bir vedayı giydiğini.

İlk giyildiği gün bir düğündü belki,
Ya da mezuniyetin ağlamaklı sevincinde,
Ama her beyazın bir sessizliği vardır içinde,
Her beyaz biraz kefen kokar, biraz umut...

Zaman geçti, gömlek sarardı,
Ceket eskidi, pantolon inceldi,
Ama saklandı bir dolabın köşesinde,
“Belki bir gün lazım olur” umuduyla...

Ve o gün geldi,
Artık kimse düğün yapmıyordu,
Kimse alkışlamıyordu yürüyüşünü,
Ayakta duracak hali de kalmamıştı.

Beyaz takım elbise,
Bu kez başka bir yolculuğun kıyafetiydi,
Bir kefen kadar sessiz,
Bir dua kadar saf ve sade...

Düğmeler iliklenmedi bu kez,
Ayakkabılar giyilmedi altına,
Kravat çözülmedi, takılmadı boynuna,
Çünkü boyun da sustu, zaman da...

Bir beyaz takım elbise vardı tabutta,
Ne bir gülümseyiş taşıyordu,
Ne de bir gelecek vaadi,
Yalnızca geçmişin saygısıydı üstünde...
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1631813/beyaz-takim-elbise.html>

Gözyaşı

Bi sigara yaktım yine az önce,
İçimle göz göze geldim,
İçim bana küskün, ben içime dargınım,
Duvardaki saat bile utanıyor tik taklamaktan,
Zaman ölmüş, üstünü örttüm sustuklarımla.

Ey gözyaşı...
Sen ki alnımdaki çatlağa düşen ilk damla,
Diz çöküp ağlattım seni,
Kırıldım mı ben, yoksa sen mi dayanamayıp aktın?

Sana anlatıyorum be!
Kim anlar ki başka türlü?
Gecenin orta yerine çivilenmiş yüreğimi
Kim sarar da kanını siler?

Anlatıyorum işte,
Çocukluğumu çalıp giden sokaklara,
Yalancı dostlara, kendini Tanrı sanan yalnızlıklara,
Ve en çok da kendime...
Bana en çok ben dokunuyorum çünkü.

Bak, sesim titriyor yine,
Kendi sesime tahammülüm yok artık.
Her cümlemin ucunda
Bir “keşke” asılı kalıyor sallanarak.

Gözyaşı!
Gel otur yanıma,
Sadece sen varsın bende kalmayı bilen.
Diğerleri hatıra diye bıraktı beni,
Sen ise acı diye aktın gözlerimden.

Ve ben artık
İnsan değilim belki,
Bir şiirin unutulmuş son dizesiyim...
Gözyaşına dökülmüş bir cümle,
Kırık bir dua, yarım bir yeminim.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1632065/gozyasi.html>

Yetişemiyorum

Zaman bir nehir, bense kıyısında,
Islak gözlerle geçeni izleyen bir çocuk gibi.
Koşuyorum ardı sıra,
Ama ayaklarımda ağırlık, içimde fırtına...

Güneş doğmadan uyanmak yetmiyor,
Geceler, yük taşıyan bir omuz gibi çöküyor.
Takvim yaprakları düşüyor birer birer,
Ve ben, her sabah daha da eksiliyorum.

Yetişemiyorum dostum,
Hayata, işlere, söz verdiğim rüyalara...
Bir yanı yetişkin, bir yanı yorgun kalan içimde,
Suskunluk bile çığlık gibi yankılanıyor.

Telefonlar çalıyor, sorular soruluyor,
Ama cevaplarımı içimde kaybetmişim.
Kendime bile geç kalıyorum bazen,
Gölge gibi ardımdan sürükleniyorum.

Yetişemiyorum anne,
Eskisi gibi sarılmaya,
Kendimle yüzleşmeye,
Belki de sadece durmaya...

Bir durakta bekleyen umut gibiyim,
Otobüsü kaçırmış, yağmurda ıslanmış...
Ve kimse fark etmiyor
Geciktiğimi ruhumun yangınına.

Ama yine de kalkıyorum her sabah,
Yetişemesem de...
Denemekten başka çarem yok çünkü,
Kendime verdiğim tek söz bu:
Yol biterse bile yürümeye devam edeceğim.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1632319/yetisemiyorum.html>

Yolculuk Nereye?

Bir sabah uyandım, içim suskun...
Gökyüzü sessiz,
Yıldızlar sanki vedalaşmış geceyle.
Bir yel esti alnımdan içeri,
Ve ben sordum kendime:
“Bu yolculuk nereye?”

Ölüme mi gidiyorum,
Yoksa Allah’a mı?
Toprak mı bekliyor beni,
Yoksa rahmet mi kucak açıyor ardımda?

Ayaklarım titriyor,
Sanki dünya çekiliyor altımdan.
Gözümde sevdiklerim,
Kalbimde bin pişmanlık.
Ah... keşke demek ne zor,
Keşke biraz daha sevseydim,
Biraz daha affetseydim,
Biraz daha secde etseydim...

Cebimde ne var ki?
Birkaç hatıra,
Bir iki kırık tebessüm,
Ve bir ömrün ağır yükü...
Ama kalbimde,
İsmiyle serinleyen bir tek dua var:
“Ya Rabbi, Sen affedicisin...”

Yolculuk başlıyor,
Nereye olduğunu bilmeden çıkılan bir sefer bu.
Ne bilet var elimde,
Ne de geri dönüş...
Ama biliyorum,
Her can tatmalı bu vedayı,
Ve her ruh ulaşmalı o sonsuz kapiya.

Ölüm mü?
Evet, ölüm...
Ama sadece beden için.
Çünkü ruh,
Allah’a doğru yürür aslında.
Yıldızların aydınlattığı
Görünmeyen bir yoldur bu...
Sessizce ama şerefle çıkılan,
Bir kulluk vedasıdır her nefes...

Sorular arkandan:
“Nasıl yaşadı?”
Oysa asıl soru şu:
“Nasıl hazırlandı bu gidişe?”

Ben şimdi içime dönüyorum,
Affı arıyorum,
Yolumun karanlığına
Kelime-i Tevhid ile ışık düşürüyorum...
“Lâ ilâhe illallah...”

Çünkü bu yolculuk
Ne sadece ölüme,
Ne sadece yok oluşa...

Bu yolculuk,
Allah'a kavuşmaya...
şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1632590/yolculuk-nereye.html>

Sessiz bir ıgık.

Ne oldu bana?
Ne zaman bu kadar yoruldum?
Kimdi beni böyle eksilten?
Yoksa ben miydim kendimi yavaş yavaş tüketen?..

Aynaya bakıyorum bazen,
Tanıyamıyorum gözlerimi...
Eskiden umut bakardı oradan,
Şimdi keder pusuda bekliyor sanki.

Kırgınlık mı, pişmanlık mı bilmiyorum...
Ama içimde bir savaş var,
Ne kazananı belli
Ne de teslim olanı.

Hadi, konuş kendinle diyorum,
Ama dilim lal...
Kalbim anlatmak istiyor,
Aklım susturuyor inadına.

Kaç hayal gömdüm ben gecelere...
Kaç düşü yaktım,
Kaç sabaha, "Bu sondu" diye başladım
Ama yine aynı acıyla uyandım.

Kendime kızıyorum bazen,
Bu kadar iyi niyetli olmak niye?
Herkes giderken, ben neden bekledim?
Beklediklerimden kalan sadece sessizlikti oysa.

Bir kere olsun kendim için yaşadım mı?
Hayır!
Hep birilerini mutlu etmeye çalıştım,
Ve en çok kendimi unuttum bu hayatta.

Kendi kendine hesaplaşır gibi...
Sorguluyorum şimdi her şeyi:
Kime ne verdim,
Ve karşılığında ne kaldı elimde?

Şimdi anlıyorum,
Bazı yorgunluklar bedenle değil,
Ruhla ilgiliymiş...
Ve bazı vedalar,
Söylenmeden olurmuş aslında.

Yine de...
Kendimi affedeceğim bir gün,
Kendimle barışacağım belki...
Ama bu gece,
Sadece susacağım.
Kendi içimde,
Kendi kendime,
Sessiz bir ıgık gibi...
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1632845/sessiz-bir-ciglik.html>

Şefkatin dili sessizdir, kalbe işler.

Bir söz söylemeden sarılır bazen,
Bir el uzanır da titretir kalben.
Ne gürültüdür, ne bir cümle ister.
Şefkatin dili sessizdir, kalbe işler.

Bir annenin bakışı gecede ışık,
Bir dostun sessizliği bin anlam taşır.
Gözlerden süzülen ince bir damla,
Yılların yükünü usulca taşır.

Kırılmış kalplere merhem olurken,
Susar da konuşur yüreğin derin.
Ne fırtınadır, ne de büyük eser —
Bir tebessüm yeter, olur bir kervan.

Zamanın yıprattığı nice duyguyu,
Bir sarılış onarır, bir kelime değil.
Çünkü gerçek sevgi konuşmaz bile,
Şefkatin dili sessizdir, hissedilir.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1632903/sefkatin-dili-sessizdir-kalbe-isler.html>

Bir Mezar Taşı

Bir mezar taşında kendimi buldum,
İsmim yazılıydı, doğum tarihim doğruydu.
Ölüm...

Henüz yaşanmamıştı ama
İçimde bin kez ölmüştüm oysa,
Kimse bilmezdi, kimse duymamıştı.

Toprakla göz göze geldim o gün,
Çekip alıverdi bütün geçmişimi.
Annemin sesi kulaklarımda:
"Çorap giy oğlum, ayazdır."
Ayaz değil anne...
Yalnızlık üşütüyordu beni,
Toprağın altında da, üstünde de.

Bir mezar taşıydı önümde,
Ve ben her harfinde kendime ağlıyordum.
"Burada yatan..." yazıyordu başında
Ama ben hep ayakta ölmüştüm,
Gülümseyerek geçmiştim içimden yıkılarak
Kimse görmemişti o cenazeyi
Yaşarken kaldırılan tek tabuttu bendim.

Dua ederken bile utandım kendimden
Ne dileyeyim ki Rabb'imden?
Zaten çoktan kaybolmuşum
Bir mezar taşında kendimi bulan ben
Bir daha kimde bulayım?

Kırık bir vazo gibiydim rüzgârda
Yüzümde hayat izi yoktu artık
Bir mezar taşı bana "sus" dedi,
Ben de sustum...
Ağlayarak.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1633425/bir-mezar-tasi.html>

Martı Olsam

Martı olsam, sabahın serininde,
Gümüş kanatlarımla süzülsem gökyüzünde.
Denizin aynasında, güneşle yarışsam,
Ufkun ötesine hayallerimi bıraksam.

Bir kayığın ardından sessizce süzülen,
Martı olsam, rüzgârla dost, dalgayla düşen.
Ne defterim olurdu ne kalemim,
Sadece özgürlüğüm olurdu, hepsi benim.

Limanlara uğramazdım her seferde,
Bir şehirden diğerine bağlanmazdım zincirle.
Ne adresim olurdu ne de yönüm,
Sadece mavilikte kaybolan bir gönlüm.

Çılgılığım yankı olurdu kayalıklarda,
Bir aşk türküsü belki, belki bir feryat martılarda.
Kimseye ait olmadan,
Ama herkese bir parça dokunarak yaşardım an'dan.

Martı olsam...
Bir yalnızlık olurdu kanatlarımda belki,
Ama özgürlük, en büyük sevda gibi
Çırpardım gökyüzüne kalbimi.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1633933/marti-olsam.html>

"Secdeye Dönen Kalbimle"

Bir an sustu içim, fırtına gibi,
Savruldum benliğimin en dipsiz yerine.
Ne aynalar tanıdı yüzümü,
Ne yüreğim kabullendi beni kendine.

Affet...
Üzerine çok geldim hayatın,
Kırıldım, kırdım, unuttum...
Sonra bir gecede yüzleştim kendimle,
Ve kendimden iğrendim.

Kalbimde yankılandı sözlerin,
"Ben buradayım" dedi Rabbim,
Utanarak indirdim başımı,
"Affet beni, yine geldim."

Dizlerimin bağı çözöldü secdede,
Söz verdim, içimden değil, ta derinimden:
Bir daha savrulmayacağım nefse,
Bir daha unutturmayacağım kendimi kendime.

Gözyaşlarım şahit olsun,
Titreyen ellerim, susan dilim...
Sözüm sana Ya Rab,
Yalanı olmayan tek kalbimle geldim.

Yalnız kaldığımda kendimle,
Artık sen olacaksın yanımda.
Karanlığa değil, ışığa yöneleceğim,
Ve her secdemde yalnız sana tapacağım.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1634212/secdeye-donen-kalbimle.html>

Doğum Günümmüş

Bugün doğum günümmüş, öyle dediler,
Takvimden habersiz bir zamandayım ben.
Ne pastam var masada, ne mumlar titrek,
Bir dilim sessizlik kaldı elimde.

Telefon suskun, belki iyi de oldu,
Bir “iyi ki doğdun” eksikse de boşluk.
Kendime sarıldım usulca bu sabah,
Gölgemle konuştum, sustu o da çabuk.

Yıllar geçip gidiyor, fark ettirmeden,
Kendi içime aldım her yaşımı ben.
Ne kutlama istedim, ne hediye bu yıl,
Biraz içtenlik yeter, biraz da güven.

Çocukken başka olurdu bu günler,
Uçan balonlar, şekerli düşler...
Şimdi bir kahveyle geçiyor saatler,
Bir de geçmişin kırıntılarıyla, sessizce.

Doğum günümmüş...
Güldüm biraz, gülümsedim biraz.
Kendi kendime “iyi ki varsın” dedim,
Duyacak biri olmasa da... içim duyar,
Ben duyarım.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1635002/dogum-gunummus.html>

İçimde Bir Sıkıntı Var.

Sebebini bilmediğim bir sıkıntı var içimde,
Bir ağırlık, bir sızı...
Sanki biri kalbimin tam ortasına
oturmuş da susuyormuş gibi.

Ne ağlayabiliyorum,
Ne gülebiliyorum tam.
Ne tam üzgünüm,
Ne de mutlu sayılırım.

Geceleri sessizliğe sarılıyorum,
Ama içimde hep bir ses fısıldıyor:
“Bir şey eksik... bir şey yolunda değil.”
Adını koyamıyorum.
Ama hissettiğim
bir boşluk... bir yarım kalmışlık.

Yürürken durup durup iç çeker oldum,
Sanki her adımda
bir parçam geride kalıyor.
Kimse anlamıyor,
Çünkü anlatacak kelime bulamıyorum.

Her şey yerli yerinde gibi görünürken...
İçim darmadağın.
Birden daralıyorum kalabalıkta,
Birden boşluğa bakakalıyorum pencerede...
Ve sonra soruyorum kendime:
“Ne oldu bana?”
Ama cevap yok.

Sanki birini özlüyorum,
Ama kim olduğunu bilmiyorum.
Sanki bir şey kaybettim,
Ama ne olduğunu hatırlamıyorum.
Sanki bir şey içimi yakıyor,
Ama yangının nerede başladığını bilmiyorum.

Biri dokunsa ağlayacağım gibi...
Ama kimse dokunmuyor.
Belki de ben izin vermiyorum.
Belki de en çok
kendime uzak kaldım ben.

Sebebini bilmediğim bir sıkıntı var içimde...
Ve en çok da
anlam veremediğim bu hâl
yoruyor beni.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1635461/icimde-bir-sikinti-var.html>

"Kanın Rengi Solmaz"

Bir ılık gibi çatladı yeryüzü,
Toprak utandı, gökyüzü döndü yüzünü.
Bir ocuğun gülüşü, bir kadının gözyaşı,
Hâlâ ellerinizde, hâlâ suskunluğunuzda.

Yaktığınız her köyün küllerinde bir dua kaldı,
Her mezar taşı bir suskun tanıktır size.
Ne unuttur taş, ne affeder toprak;
Ne zaman örterseniz örtün,
Kanın rengi solmaz!

Siz mi kurdunuz bu sahte cennetleri,
Demir perdeler ardında kandırılmış zaferleri?
Bir elinizde bayrak, diğerinde kan,
Sanırsınız göremeyiz, sanırsınız unuttur insan...

Unuturuz belki aç karınla geçen bir günü,
Bir yudum suya hasret kalmayı da unuturuz zamanla.
Ama unutamayız bir annenin gitmeden önceki son bakışını,
Ne de o küçük kardeşin “bırakma beni” diye tutunduğu eli...
Ve o babayı...
Sessizce yere çöken, gözleriyle “elimden bir şey gelmedi” diyen o babayı...
İşte onu asla silemeyiz içimizden.

Siz büyüttünüz kibirle kulelerinizi,
Biz büyüttük sabırla ve öfkeyle bekleyişimizi.
Zannettiniz ki, yaş döken göze dönüp bakmaz Yaradan,
Zannettiniz ki, mazlumun ahı kalır da sorulmaz ardından.

Ama her gecenin ardından bir sabah var,
Her duvarın ardında bir yankı...
Her susturulanın ardından bir şiir doğar
Ve şiirler bazen öyle dokunur ki...
Yakar, yıkar, yargılar!

ALLAH gelsin sizin hakkınızdan,
Ne mahkeme ister, ne cellat...
Sadece bir 'ol' der,
Ve olan her şey başınıza yağar.
Şenol DÖNDER

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1635787/kanin-rengi-solmaz.html>

Sirt Sirta

Yılları devirdik, omuz omuza,
Birlikte yürüdük, yağmurda, fırtınada.
Sen vardın her sabah, her düşte,
Birlikte kurduk hayatın eşsiz düşlerini.

Kavga ettik, barıştık;
Susarak anlaştık, göz göze kaldık.
Zaman bazen ağır aktı,
Ama hep sirt sirta verdik, yıkılmadık.

Seninle öğrendim sabrı,
Şefkati, güveni, yeniden başlamayı.
Her acıda elin elimdeydi,
Her mutlulukta gülüşün yüreğimdeydi.

Evladımızı birlikte büyüttük,
İlk adımlarında gözyaşımız birlikte aktı.
İlk kelimesi “anne” oldu,
Ama ikimizin de yüreği çarptı.

Ateşi birlikte taşıdık elimizde,
Ekmeği birlikte böldük soframızda.
Bazen sessiz kaldık,
Ama sevgimiz konuştu biz susunca.

Gözlerinin kıyısında buldum huzuru,
Yorgun akşamların en güzel yoldaşını.
Her çizgide, her gülüşte sen varsın,
Yıllar geçse de, en kıymetlim sensin.

Bir ömür yetmez sana anlatmaya,
Bir ömür yetmez seni sevmeye.
Ama her yeni günde yeniden,
Sirt sirta, omuz omuza, hep seninle...
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1636011/sirt-sirta.html>

İnsan Kendini Terk Ettiğinde Kaybolur.

Bugün,
Buradan biri geçti.
Üstü başı yorgunluktan solmuş,
Saçı sakalı zamanla yoğrulmuş,
Gözleri geçmişin küllerinde donmuş...
Meczip derlerdi belki ona,
Ama bir hikmet sızıyordu her adımına.

Ayağa kalktım,
Edep bildim, selam verdim.
Önce sustu...
Sonra gözlerimin içine baktı,
Ve öyle sözler söyledi ki...
Bir çınarın iç çekişi gibiydi sesi:

“Dünyayı sırtında taşıma evlat,
Çökersin.
Kalbine dokunmayan her şeye
Gözlerini yummayı öğren.
Ve unutma;
İnsan en çok,
Kendisini terk ettiğinde kaybolur.”

Donakaldım.
Yüreğimden bir kıymık söküp aldı sanki,
İçimdeki sessiz çığlıkları işitti.
Sonra gitti...
Ne bir adrese vardı ne de bir gölgeye.

Ama ben o günden sonra,
Her susuşta bir anlam aradım,
Her selamda bir dua...

Bugün,
Buradan biri geçti.
Ama ardında,
Bir ömürlük düşünce bıraktı.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1636016/insan-kendini-terk-ettiginde-kaybolur.html>

Ey Gönöl

Ey gönöl, sus... Bir damla söze hüzün bulaşmasın,
Bir bakışla yıkılır bazen umutlar, fark etmezsin.
Kalbinde yeşeren bir fidan var, sevgiyle büyür,
Kırarsan, kurur içten içe; bir daha gülmez yüzü.

Gönüller bir aynadır, kırılınca iz kalır,
Her özür silse de sesi, yankısı hep çınlar.
Bir söz, bir sitem, bir ihmal... ne de kolay gelir,
Oysa içte ne fırtınalar kopar, sen bilmezsin.

Ey gönöl, nazik ol... Her yürek bir bahardır,
Kimi karla yoğrulmuş, kimi güneşe sevdalı.
Bir çocuğun gözyaşı gibi narindir her sevgi,
Tut ellerinden, incitme; bir tebessüm yeterli.

Kırdığın bir gönölse, suskun gecelere gömülür,
Affet desen de, bazen susmak kalır geriye.
Bir fidanı kırmak kolay; büyötmek ömür ister,
Her damla sabırla, merhametle yeniden yeşerir.

Ey gönöl...
Güzellik sözde değil, yürekte gizlidir,
Sevgiyle dokun her ruha, diken olma dikenlere.
Kırma, incitme, sus... Ve unutma:
Gönöl kırmak, Kâbe yıkmaktan beterdir der eskiler...
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1636276/ey-gonul.html>

Çark herkes için döner

Bir zaman döner saat, bir zaman susar,
Gölgesinde bekler yorgun bir bahar.
Ne çok çabalarsın, ne az görünür,
Kader dediğin, gizli bir duvar.

Dün gülen sendin, bugün ağlayan,
Yarın belki de baştan başlayan.
Unutma, her çark bir gün döner,
Nice gururlar yerle yeksan.

Bir masa başında, alnı terli can,
İşçi, çiftçi, tüccar, sokağın insanı...
Kimse sabit kalmaz o devranda,
Gök de ağlar, deniz de yanar anı anına.

Bir kuru bakış, bir kırık sözle,
İnsan yücelir ya da kayar gözle.
Ama bil ki dostum, adalet sessizdir,
Geç döner çark, ama herkes için döner.

Bir gün sen susarsın, dünya konuşur,
Bir gün sen gidersin, izlerin dokunur.
Küçük gördüğün her umut tohumu,
Büyür içten, toprağına dokunur.

Zenginlik geçer, fakirlik de,
Ama insanlık kalır hep özünde.
Kırma kimseyi, unuttum deme,
Çünkü çark... herkes için döner bir günde.
Şenol Dönder

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1636605/cark-herkes-icin-doner.html>